

Semnele caracteristice ale credinței – CHS

Isus i-a zis: „Dacă nu vedeți semne și minuni, cu nici un chip nu credeți!” – Ioan 4, 48

Vă amintiți, că Luca în scrisoarea sa adresată lui Teofil a vorbit despre faptul că Isus a început să facă și să învețe (Faptele Apostolilor 1, 1), ca și cum între faptele și învățătura Lui ar fi unitate deplină. Și este adevărat, era o relație foarte strânsă. Învățăturile Lui erau explicația faptelor Lui, iar faptele Lui erau confirmarea învățăturii Lui. Domnul Isus nu a avut niciodată motiv să spună: „Faceți după cuvintele Mele, și nu după faptele Mele”. Cuvintele Lui și faptele Lui erau într-o armonie desăvârșită. Ar fi trebuit să fiți convinși, că era adevărat ce spunea El, deoarece ce făcea El impunea duhului vostru această convingere. În afară de aceasta, ar fi trebuit să vedeți, că ce va învățat El, trebuia să fie adevărat, căci El vorbea cu o autoritate confirmată de semne și minuni. O, frați scumpi în Hristos! Dacă descrierea vieții voastre va trebui cândva notată, ferească Dumnezeu ca ea să nu conțină numai vorbe, ci o istorie a vorbirii și a faptelor voastre! Și fie ca Duhul Sfânt să locuiască așa fel în voi, ca la urmă să se arate că faptele voastre nu contrazic vorbele voastre! Un lucru este să dai învățătură, și un alt lucru este să lucrezi. Dacă învățătura și umblarea nu merg mână în mână, atunci vestitorul Cuvântului se condamnă singur, și umblarea lui rea va conduce probabil pe mulți la condamnare prin inducerea lor în eroare. Dacă mărturisiți că sunteți slujitori ai lui Dumnezeu, atunci trăiți corespunzător acestei mărturisiri, și dacă vi se pare că este necesar să muștrați, aveți grijă să dați un exemplu bun. Nu aveți nici un drept să învățați, dacă voi înșivă nu ați învățat lecția cu care vreți să învățați pe alții.

Atât ca introducere; să trecem acum la tema noastră. Mi se pare că relatarea de față vrea să prezinte trei lucruri, și fiecare din cele trei puncte conține alte trei teme. Vreau să arăt mai întâi din această relatare: trei trepte ale credinței, în al doilea rând: trei situații dezagreabile ale credinței, și în al treilea rând, vreau să vă pun trei întrebări cu privire la credința voastră.

I. Începem cu primul punct. Mie mi se pare că aici avem credința prezentată în trei trepte.

Fără îndoială, istoria credinței s-ar putea împărți tot așa de bine în cinci sau șase trepte de maturizare; dar istorisirea noastră arată o împărțire în trei, și astăzi rămânem la această prezentare.

Un slujitor al împăratului trăia în Capernaum; el aude un zvon, că un Proroc renumit străbate permanent cetățile din Galileea și Iudeea, și i se dă de înțeles, că acest Predicator puternic nu numai că zguduia pe ascultătorii Lui prin elocvența Lui, ci El câștiga inimile oamenilor prin minuni cu totul deosebite, pe care El le făcea pentru confirmarea trimiterii Lui. El se gândește în inima lui la aceste lucruri, dar aproape că nu gândește, că ele i-ar putea fi cândva de folos. Într-una din zile, fiul lui se îmbolnăvește, probabil singurul lui fiu, pe care tatăl îl iubea foarte mult, și boala, în loc să se amelioreze, se agravează tot mai mult. Febra cuprinde copilul, și pare să macine toată puterea corpului lui, obrazii lui îmbujorați se pălesc. Tatăl caută ajutor la toți medicii, care îi poate găsi; ei se uită la copil și spun că nu mai este nici o speranță pentru el. Nu mai este posibil nici un ajutor. Copilul este pe moarte; sâgeata morții a fost înfipă deja în carnea lui; l-a lovit aproape în inimă; el nu este aproape de moarte, ci el este cu adevărat gata să moară; a fost biruit de vârful săgeții cu pene a arcașului nesătul. Tatăl își bate capul, ce ar putea să facă, și își aduce aminte de vindecările făcute de Isus din Nazaret. În sufletul lui este o leacă de credință; și cu toate că este așa de puțină, este totuși suficientă, ca să-l facă să-și însușească cu toată puterea adevărul cu privire la cele auzite. Domnul Isus S-a reîntors iarăși la Cana; El este la o depărtare de patru sau cinci mile. Tatăl pleacă în grabă într-acolo; ajunge la locul unde era Isus: credința lui s-a ridicat la o așa înălțime, că de îndată ce vede pe Domnul, strigă: »Doamne, vino (textual: *coboară*) până nu moare micuțul meu.« Domnul, în loc să-i dea un răspuns, care putea să-l liniștească, îl muștră pentru credința lui mică, și îi zice: »Dacă nu vedeți semne și minuni, cu nici un chip nu credeți!« Dar omul nu ține seama de reproșul care i se face, căci dorința i-a luat în

posesiune toate forțele sufletului său. Inima lui este stăpânită așa de mult de această grijă, că el nu mai ia seama la nimic din jurul lui. »Doamne«, spune el, »vino până nu moare micuțul meu.« Credința lui a ajuns pe o astfel de treaptă, că el nu încetează să se roage și Îl copleșește pe Domnul cu rugăminți, să vină și să vindece pe fiul lui. Domnul se uită la el cu o privire plină de bunăvoință, și îi zice: »Du-te, fiul tău trăiește.« Tatăl pleacă foarte bucuros, în grabă, cu încredere în cuvântul pe care Domnul i l-a spus. El a ajuns acum pe a doua treaptă a credinței; el a trecut din starea de căutare în starea de încredere necondiționată. Acum nu se mai roagă și nu mai imploră ceva, ce nu are; el se încrede și crede că i-a fost dat ce dorea, cu toate că nu zărea cadoul. Pe drumul spre casă îl întâmpină slujitorii lui cu bucurie mare; ei spun: „Stăpâne, fiul tău trăiește.” El se informează despre ora la care febra l-a părăsit. I se răspunde – în jurul orei șapte febra s-a micșorat; mai mult chiar, a dispărut. Acum el a ajuns pe treapta a treia. Se duce acasă; vede pe copilul lui complet sănătos. Copilul sare în brațele lui și îl acoperă cu sărutări; și dacă l-a ridicat mereu pe brațe, ca să se convingă, că într-adevăr este micuțul, care a fost așa de epuizat, de palid și de bolnav, el tresaltă mult mai mult de bucurie. Credința lui s-a ridicat de la treapta de încredere la treapta deplinei convingeri; și acum, împreună cu el, a crezut și toată casa lui.

V-am prezentat schița acestei întâmplări, ca să recunoașteți în ea cele trei trepte ale credinței. Vrem acum să privim detaliat pe fiecare în parte.

Când credința prinde rădăcini în suflet, ea este numai ca un bob de muștar. Copiii nu se nasc cu statura de uriași. La început sunt sugari; și așa cum ei sunt copilași în har, tot așa experiențele lor în har sunt încă în copilărie. Credința este asemenea unui copilaș, atunci când Dumnezeu o oferă; sau ca să folosim un alt tablou, ea nu este un foc, ci o scânteie, o scânteie care pare să se stingă, dar care cu toate acestea este ațâțată și menținută vie, până când izbucnește în flăcări luminoase, da, până când se aprinde ca jarul îngrozitor al cuptorului încins al lui Nebucadnetar. Când omul de compătimit din istorisirea noastră a ajuns la credință, el a avut o credință foarte mică. Era o credință care căuta. Aceasta este prima treaptă de credință. Observați că această credință căutătoare l-a făcut să devină activ. De îndată ce Dumnezeu dă omului credința care caută, el nu mai este fără grijă în lucrurile religioase; el nu-și încruciează brațele, ca antinomer, și strigă: „Dacă trebuie să fiu mântuit, voi fi mântuit, și nu vreau să fac nimic; dar dacă sunt rânduit spre condamnare, voi fi condamnat.” El nu este fără griji și indiferent, ca odinioară, ca și cum ar fi totuna, dacă merg sau nu la Adunare. El a obținut o credință care caută, care dorește, și această credință îl face să se folosească de mijloacele harului, îl încurajează să cerceteze în Cuvântul lui Dumnezeu, îl face să se folosească cu sânguință de mijloacele care i-au fost date pentru mântuirea sufletului său. De aici puteți învăța ceva; ce contează, dacă trebuie să mergi o milă mai mult, credința care caută dă aripi picioarelor. Aici este o Adunare, unde Dumnezeu binecuvântează sufletele; când un om intră aici, probabil că trebuie să stea în picioare în mulțimea care se înghesuie; dar ce vrea să spună aceasta, credința care caută îi dă putere să reziste în această poziție obositoare, căci el zice: „Dacă aș putea să aud Cuvântul lui Dumnezeu.” Privește cum se apleacă, ca să nu-i scape vreun cuvânt, căci „probabil”, zice el, „este tocmai propoziția de care am nevoie, și pe care s-ar putea s-o pierd.” Cât de mult dorește să vină nu numai o singură dată la Adunare, ci ori de câte ori este posibil. El devine unul din ascultătorii cei mai zeloși, unul din oamenii cei mai serioși, care vizitează locurile de adorare. Credința care caută îl face pe om să acționeze.

Mai mult chiar, credința care caută, cu toate că în unele lucruri este slabă, dă omului putere mare în rugăciune. El nu se mulțumește numai să spună câteva cuvinte dimineața când se scoală, și seara, când merge la culcare, să repete pe jumătate adormit cuvintele cunoscute; ci el merge deoparte, își închide magazinul cu un sfert de oră mai devreme, dacă îi este posibil, ca să poată striga către Dumnezeu. El nu are încă acea credință, prin care poate să spună: „Păcatele mele sunt iertate”, dar are credință suficientă, ca să știe, că Hristos poate să-i ierte păcatele, și el dorește să ajungă la convingerea că Domnul a aruncat cu adevărat păcatele lui înapoia Sa. Uneori acest om nu are ocazia să se roage, dar credința care caută se roagă într-o mansardă, pe un așternut de paie,

într-o carieră de nisip, înapoia unui gard sau când merge pe stradă. Satana poate pune mii de obstacole în cale, dar cu toate acestea credința care caută îl mână pe om să bată la porțile harului. Credința, pe care ați primit-o, nu vă dă încă pace, nu vă duce încă acolo unde nu mai este nici o condamnare; dar cu toate acestea, o astfel de credință, dacă crește, vă va da toate acestea. Ea trebuie hrănită, îngrijită, practică, și în felul acesta ce este mic va deveni puternic, credința care caută se va ridica pe o treaptă superioară, și voi, cei care ați bătut la porțile harului, veți intra și veți fi bine veniți la Masa Domnului Isus.

Vreau să vă fac atenți, că acea credință care caută l-a făcut pe acel om nu numai să se roage serios, ci și insistent. El s-a rugat odată, și răspunsul care i-a fost dat părea mai degrabă să fie un reproș. El nu s-a întors jignit, spunând: „El îmi face reproșuri.” Nu. El zice: »Doamne, vino până nu moare micuțul meu.« Nu vă pot spune, cum a rostit el aceasta, dar nu mă îndoiesc, că a fost cu cuvinte care veneau din inimă, cu lacrimi în ochi, cu mâinile împreunate, în poziția unuia care imploră. Părea să spună: „Nu Te voi lăsa să pleci, numai dacă vii și îmi salvezi copilul. Ah, vin-o, Te rog! Ce să spun, ca să Te conving? Dragostea unui tată este cea mai bună mijlocire; și dacă limba mea nu este suficient de iscusită, atunci lasă lacrimile ochilor mei să-Ți vorbească, în locul vorbirii buzelor mele. Coboară mai înainte de a muri copilul meu!” Ah, ce puternice sunt rugăciunile și cuvintele, pe care credința care caută le pune în gura unui om! Am auzit oameni care doreau mântuirea cum se luptau în rugăciune cu Dumnezeu, ca Iacov odinioară la vadul Iabocului. Am văzut cum păcătosul sub presiunea sufletului lui părea că prinde stâlpii ușilor de la porțile harului și îi zguduiau înapoi și încolo, ca și cum ar fi vrut să-i smulgă din temelii, decât să se întoarcă acasă fără să fi putut intra. L-am văzut cum trăgea și smucea, cum se lupta cu înverșunare, ca nu cumva să nu poată intra în Împărăția cerurilor; căci el știa că Împărăția cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală pun mâna pe ea. (Matei 11. 12) De ce vă mirați, că nu găsiți pace, dacă aduceți rugăciuni reci înaintea lui Dumnezeu? Înfierbâtați-le până la roșu în cuptorul dorinței, altfel să nu gândiți că ele vor arde cu vâlvătaie care se ridică spre cer. Voi, cei care vorbiți în forma rece a dreptei-credințe: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul”, nu veți găsi niciodată har. Omul, care în neliniștea fierbinte a emoțiilor din adâncul inimii strigă: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul; salvează-mă, căci pier”, este cel care ajunge la țintă. Acela care își pune tot sufletul în cuvinte și toată puterea ființei lui în orice exprimare, acela își creează drum prin porțile cerului. Aceasta poate face credința care caută ca un om, căruia ea i-a fost dată. Desigur, sunt mulți aici care au ajuns la această treaptă. Cred că aproape toți, am văzut lacrimi strălucind în ochii unora, care au fost repede șterse, dar le consider argumente, că unii au zis în inima lor: „Ah, știu ce vrea să zică aceasta, și nădăjduiesc în Dumnezeu că mă va călăuzi la țintă.”

Trebuie să spun un cuvânt cu privire la slăbiciunea credinței care caută. Ea poate multe, dar ea pune unele condiții. Greșeala credinței care caută constă în aceea, că ea știe prea puțin, căci ați remarcat, că acel tată de compătimit spune: »Doamne, coboară, coboară.« Dar el nu avea nevoie de coborârea Lui. Domnul poate face minuni, fără să coboare. Dar prietenul nostru sărman gândea că Domnul nu poate să salveze pe fiul său, dacă nu va veni să-l viziteze, să-Și pună mâna peste el, și probabil să se culce peste el, ca Ilie. „O, coboară”, spune el. Tot așa este și cu voi. Ați prescris lui Dumnezeu, cum să vă mântuiască. Îi cereți să vă pregătească o luptă grea cu păcatul, și după aceea, așa gândiți voi, veți putea crede, sau Îi cereți un vis, sau o vedenie, sau o voce, care să vă vorbească: „Fiul Meu, păcatele tale își sunt iertate.” Aici este greșeala, după cum vedeți. Credința voastră căutătoare este suficient de tare, ca să vă facă să vă rugați, dar nu este suficient de tare să vă alunge din suflet închipuirile voastre nebune. Vreți să vedeți semne și minuni, altfel nu credeți. O, tu slujitor împărătesc, dacă Isus vrea să spună un cuvânt, ca să vindece pe fiul tău, nu îți este tot așa de plăcut, ca și cum El S-ar coborî să vină la tine? „Ah”, zice el, „la aceasta nu m-am gândit” Și tot așa, păcătos sărman, dacă Isus vrea să-ți dea astăzi pacea în acest loc, nu îți este tot așa de plăcut, ca și când tu ai sta o lună întregă sub nuiua Legii? Dacă la ieșirea voastră pe aceste uși veți putea să vă încredeți simplu în Hristos, și veți găsi pace, nu este aceasta o mântuire tot așa de bună, ca și când ar fi trebuit să treceți prin foc sau prin apă, și păcatele voastre

ar fi plutit amenințătoare deasupra capului vostru? Vedeți, aceasta este slăbiciunea credinței voastre. Cu toate că există multă valoare în ea, căci vă trimite la rugăciune, este totuși lipsă, căci vă face să prescrieți nebunește Celui Atotputernic, cum să vă binecuvânteze – și vă face de fapt să lezați autoritatea Lui, vă ademenește în neștiință să-I porunciți, sub ce formă să vă vină bunurile făgăduite.

Trecem la a doua treaptă a credinței. Domnul Și-a întins mâna și a zis: »Du-te, fiul tău trăiește.« Vedeți voi fața aceluia slujitor împărătesc? Acele riduri ale necazului par să se fi nivelat, da, să fi dispărut cu totul. Ochii sunt plini de lacrimi, dar ele sunt de altă natură – sunt lacrimi de bucurie. Își împreună mâinile, se dă liniștit înapoi, inima îi bate de bucurie, aproape să sară din piept, tot sufletul îi este plin de încredere. „Ce vă face așa de fericit, iubite domn?” – „Ah, fiul meu a fost vindecat”, zice el. – „Da, dar nu l-ați văzut încă sănătos”. – „Domnul și Mântuitorul meu mi-a zis, și eu Îl cred.” – „Dar s-ar putea, ca atunci când ajungeți acasă, să constatați că credința v-a înșelat și veți găsi copilul un cadavru.” – „Nu”, zice el, „eu cred acest Om. Odinioară am crezut în El și L-am căutat, acum cred în El și L-am găsit.” – „Dar nu aveți nici o dovadă, că copilul a fost vindecat.” – „Nu”, zice el, „nici nu am nevoie de dovezi. Cuvântul simplu al acestui proroc divin îmi este de ajuns. El a zis și eu știu, că este adevărat ce a zis. El mi-a zis să mă duc, fiul meu trăiește; și eu mă duc, liniștit și bucuros.” Observați, că atunci când credința voastră a ajuns pe a doua treaptă, pe care sunteți în stare să credeți pe Hristos pe cuvânt, atunci veți începe să trăiți fericirea credinței, și credința voastră vă face fericiți. Ia pe Hristos pe cuvânt, sărmane păcătos! »Cine va crede în Domnul Isus, va fi mântuit« (Marcu 16, 16). „Dar nu mă simt convins”, va zice cineva. Crede, numai! „Dar”, va zice un altul, „nu simt nici o bucurie în inimă.” Crede, chiar dacă inima îți va fi și mai goală; bucuria va veni. O credință eroică este acea credință care crede în Hristos și atunci când sunt o mie de împotriviri care te fac să scrâșnești din dinți. Când Domnul vă va da această credință, veți putea să spuneți: „Nu întreb carnea și sângele” (Galateni 1, 16). Cel care mi-a zis: »Crede, și vei fi mântuit«, mi-a dat harul să cred, și de aceea am deplină încredere că voi fi mântuit, dacă sufletul meu s-a încrezut odată în dragostea, în sângele și puterea lui Isus Hristos, oricum îmi va merge, și chiar dacă conștiința mea nu îmi va da mărturie, și chiar dacă îndoiala mă va înfricoșa și teama mă va chinui, este de datorie mea să cinstesc pe Domnul și Stăpânul meu prin aceea că cred Cuvântul Său, chiar dacă el va contrazice mintea mea și rațiunea se va împotrivi și sentimentele vor spune cu totul altceva. Ah, este un lucru minunat, când un om are un ucenic, și acest ucenic crede necondiționat pe acel om. Omul își exprimă părerea lui, care este în opoziție cu toată lumea; el se ridică și vorbește poporului, iar poporul țipă, îl fluieră și îl batjocorește; dar omul are un elev, și acesta zice: „Eu cred pe domnul meu; cred cu adevărat tot ce a zis el.” Este ceva sublim pentru un om care are parte de o așa cinste. El pare să spună: „Cel puțin sunt domn al unei inimi”, și dacă voi, combătuți de tot felul de împotriviri, stați de partea lui Hristos și credeți Cuvântul Lui, Îi aduceți un omagiu mult mai mare decât heruvimii și serafimii din jurul scaunului Lui de domnie. Îndrăzniți și credeți; încredeți-vă în Hristos; vă spun, veți fi mântuiți.

Pe această treaptă de credință omul începe să savureze odihna și pacea sufletului. Nu cunosc exact depărtarea dintre Cana și Capernaum, dar diverși scriitori de încredere vorbesc de trei sau patru mile geografice. În orice caz nu a fost un drum lung până la cel drag al lui de acasă. În jurul orei șapte Domnul a zis: »Fiul tău trăiește.« Din cuvintele textului rezultă că el s-a întâlnit cu slujitorii lui abia în ziua următoare, căci ei zic: »Ieri, în ceasul al șaptelea, l-au lăsat frigurile.» Ce concluzie trageți din aceasta? Eu cred, că slujitorul împăratului a fost așa de convins de vindecarea fiului său, că nu s-a grăbit să ajungă acasă. El nu s-a dus direct acasă, ca și cum, dacă cumva Domnul Isus nu ar fi făcut ce a zis, ar fi trebuit să caute un alt medic; ci a mers liniștit și încet pe drum, plin de încredere în adevărul pe care i l-a spus Isus. Un părinte bătrân al Bisericii spune pe drept: „Cine crede nu trebuie să se grăbească.” În acest caz a fost așa. Omul și-a luat timp. Probabil că era miezul nopții, sau chiar trecut de miezul nopții, atunci când a ajuns acasă, cu toate că i-ar fi trebuit probabil numai cinci ore de mers. (Ora șapte era ora unu după masă, și

seara de la ora șase începea să se numere ziua următoare.) Cine face Cuvântul simplu al lui Hristos ca fundament al speranței lui, acela stă pe stâncă, în timp ce terenul din jurul lui este numai nisip zburător. Dragi frați și surori, unii dintre voi au ajuns așa de departe. Voi luați pe Hristos pe cuvânt; în curând veți escala cea de-a treia și cea mai înaltă treaptă a credinței. Dar dacă va trebui să rămâneți mai mult timp aici, nu încetați să credeți pe Domnul și Stăpânul vostru; încredeți-vă în El. Chiar dacă nu vă ia în sala de festivități (Cântarea Cântărilor 2, 4), încredeți-vă totuși în El. Și chiar dacă vă conduce la închisoare sau să fiți legați, încredeți-vă totuși în El. „Și chiar dacă mă rănește, totuși mă voi încrede în El.” Și chiar dacă va înfige săgețile greutăților și mai adânc în carne, încredeți-vă totuși în El; și dacă dreapta Lui vă va sfârâma în bucăți, încredeți-vă totuși în El; până când neprihănirea voastră va răsări ca o strălucire și mântuirea voastră se va aprinde ca o lumină.

Trebuie să ne grăbim spre desăvârșita treaptă a treia a credinței. Slujitorii întâlnesc pe slujbașul împărătesc – fiul lui s-a vindecat. El vine acasă, își îmbrățișează copilul și îl vede deplin sănătos. Și acum, spune istorisirea, »a crezut el și toată casa lui« (versetul 53). Și totuși ați observat, că în versetul 50 se spune: a crezut. »Și omul acela a crezut cuvintele, pe care i le spusese Isus.« Unii comentatori au căzut în mare încurcătură cu privire la acest loc; căci nu au știut, ce a început omul acesta să creadă. Credinciosul Calvin spune, și remarcile lui au totdeauna importanță și sunt totdeauna potrivite – (nu vreau să spun că Calvin este cel mai mare comentator, care a încercat vreodată să explice Cuvântul lui Dumnezeu; deseori am constatat că el a distrus în bucăți păreriile lui proprii, deoarece el nu a încercat niciodată să acorde unui loc biblic un sens calvinist, ci totdeauna a năzuit să dea Cuvântul lui Dumnezeu așa cum l-a găsit) – omul acesta a avut la început o credință care se sprijinea pe Hristos numai pentru problema lui. El a crezut cuvântul pe care l-a spus Hristos. După aceea a avut o credință, care l-a primit pe Hristos în sufletul lui, ca să devină ucenic al Lui, și să se încreadă în El, ca Mesia al lui. Cred că nu greșesc, dacă folosesc aceasta ca explicație a celei mai înalte trepte a credinței. El a constatat, că fiul lui s-a făcut sănătos în același ceas, în care Isus i-a spus, că așa va fi. „Și acum”, spune el, „cred”; aceasta înseamnă, a mărturisi, el a crezut cu deplină încredere a credinței. Sufletul lui a fost eliberat de toate îndoielile; el a crezut în Isus din Nazaret, că El este Unsul lui Dumnezeu: cu siguranță, El era prorocul trimis de Dumnezeu, și îndoiala și neînțelegerea nu au mai stăpânit mult timp în inima lui. Ah, cunosc multe creaturi sărmene, care doresc cu plăcere să atingă această treaptă, dar ei o doresc deja de la început. Ei se aseamănă cu omul care vrea să urce pe o scară, dar care nu vrea să pășească pe primele trepte ale scării. „Ah,” spun ei, „dacă aș avea deplina încredere a credinței, atunci nu m-aș îndoii, că sunt un copil al lui Dumnezeu.” Nu, nu, mai întâi trebuie să crezi, mai întâi să te bazezi și să te încrezi în cuvântul simplu al lui Hristos, după aceea vei ajunge să simți mărturia Duhului înlăuntrul tău, că ești născut din Dumnezeu. Încrederea este o floare – mai întâi trebuie să îngrijești de bulb, de bulbul simplu, probabil neatrăgător al credinței, să-l sădești, ca să germineze, și după aceea vei vedea cum floarea se ridică treptat. Sămânța fără formă a unei credințe mici încolțește, și după aceea aveți bobul matur în spicul încrederii depline al credinței. Vreau să vă atrag atenția, că atunci când acest om a ajuns la deplina încredere a credinței, se spune, că toată casa lui a crezut împreună cu el. Această expresie se întâlnește deseori, dar nu cred că am auzit vreodată o explicație al adevăratului ei sens. Să spunem în treacăt, sunt unele persoane, care nu vor să știe mai mult despre locurile din Scriptură, decât ce știu din auzite, și tot așa sunt unii care nu știu mai mult despre Biblie, decât ce au auzit. Un loc spune: »Crede în Domnul Isus Hristos, și vei fi mântuit ... « Cu ce au greșit celelalte patru cuvinte, ca să fie lăsate la o parte? - »tu și casa ta« (Faptele Apostolilor 16, 31); aceste patru cuvinte mi se par tot așa de importante, ca și celelalte. »Crede, și vei fi mântuit, tu și casa ta«. Mântuiește credința tatălui pe cei din casa lui? Da! și Nu! – Da, într-un anumit sens; și anume, pentru că credința tatălui îl face să se roage pentru ai săi, și Dumnezeu ascultă rugăciunea lui, și ai lui devin mântuiți. Nu, pentru că credința tatălui nu poate înlocui credința copiilor lui, și ei trebuie să creadă. În acest sens dublu spun „da, și nu”. Dacă un om a devenit credincios, se poate spera, ca și copiii lui să devină mântuiți. Da, aici este o făgăduință; și tatăl nu trebuie să se dea

mulțumit, până nu vede, că toți copiii lui sunt mântuiți. Dacă se dă mulțumit, fără ca ei să fie mântuiți, atunci el nu a crezut așa cum se cuvine. Sunt mulți oameni care cred numai cu privire la persoana proprie. Dar dacă am o făgăduință, atunci voi crede în sensul cel mai larg posibil. De ce să nu meargă credința mea tot așa de departe ca și făgăduința? Iată, așa stă scris: »Crede, și vei fi mântuit, tu și casa ta«. Eu am o cerință la Dumnezeu pentru micuții mei. Când merg înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, am voie să cer: „Doamne, eu cred, și Tu ai spus, eu și casa mea vom fi mântuiți; pe mine m-ai mântuit deja, dar Tu nu Ți-ai împlinit făgăduința, atâta timp cât casa mea nu este mântuită.”

II. Ajungem la partea a doua a studiului nostru, la cele trei deficiențe, cărora le este expusă credința, și aceste deficiențe se arată în trepte diferite.

În primul rând cu privire la credința care caută. Puterea credinței care caută constă în aceea, că ea îl face pe om să se roage. Și aici se arată dificultatea; căci dacă noi vrem să începem, atunci punem cu plăcere ce este mai bun la o parte. Cât de des șoptește diavolul la urechea omului: „Nu te ruga, nu ajută la nimic. Ști doar, că nu vei ajunge în cer!” Sau dacă omul crede, că a fost ascultat, satan îi zice: „Nu trebuie să te mai rogi, ai ce voiai.” Sau dacă după luni de zile de suspine și cereri nu a primit binecuvântarea, satan îi șoptește: „Ce prost ești, că stai așa de mult timp înaintea ușii harului! Pleacă! Du-te! Ușa aceasta este bătută în cuie și zăvorâtă, și niciodată nu vei găsi ascultare.” Ah, prieteni scumpi! Dacă sunteți expuși acestei dificultăți, în timp ce căutați pe Hristos, vă rog, luptați împotriva ei; nu încetați să vă rugați. Un om nu poate să se înece în fluviul mâniei divine, atâta timp cât el mai poate să suspine și să implore. Atâta timp cât mai puteți striga la Dumnezeu pentru har, harul nu se va retrage.

O, nu lăsați pe satan să vă intimideze cu porți închise, ci pătrundeți înlăuntru, fie că el vrea, sau nu. Dacă renunțați la rugăciune, veți pecetlui condamnarea voastră veșnică; dacă renunțați la rugăciunea în cămăruță, atunci renunțați la Hristos și la cer. Țineți-vă strânși de rugăciune, și veți avea parte de binecuvântare, chiar dacă ea întârzie să vină; când se va împlini timpul, ea va veni.

Deficiența, care lovește cel mai frecvent pe credincioșii aflați pe treapta a doua – și anume aceea, a încrederii depline în Hristos – este dorința după semne și minuni, fără de care nu vor să creadă. În primii ani ai mei ca vestitor al Cuvântului într-un ținut de la țară am vizitat în mod deosebit acele persoane care se considerau creștini adevărați, deoarece ar fi văzut semne și minuni; în timpul acela oameni de seamă mi-au povestit cele mai ridicole istorisiri, ca prin aceasta să confirme că ei au crezut că sunt mântuiți. Mi s-a povestit cam așa: „Eu cred, că păcatele îmi sunt iertate.” De ce? „Vedeți, eram în spatele grădinii și am văzut un nor mare și m-am gândit, Dumnezeu poate să facă, ca acest nor să se retragă, dacă este după voia Lui; și norul s-a retras; și eu mi-am zis, împreună cu norul au fost duse și păcatele mele, și de atunci sunt eliberat de orice îndoială.” Dar eu m-am gândit: da, atunci aveți adevărate motive să vă îndoiiți, căci aceasta este așa de prostesc și fără rațiune. Dacă v-aș povesti toate nebuniile și închipuirile, pe care unii oameni le aveau în capul lor, ați râde, dar nu v-ar fi de nici un folos. Sigur este, că mulți oameni apucă cu toată curiozitatea istorisiri neîntemeiate, tot felul de imaginații ciudate, ca din acestea să deducă apoi, că ei se încred în Hristos. Ah, prietenii mei! Dacă nu aveți un motiv mai bun pentru credința voastră, că aparțineți lui Hristos, decât numai un vis sau o iluzie, atunci este momentul culminant să o luați iar de la început. Recunosc, au fost unii care au fost treziți, luminați, probabil au ajuns la mântuire prin fantezii și tablouri ciudate; dar dacă vreți să vă bazați pe astfel de lucruri, ca pe un garant al harului lui Dumnezeu, dacă vreți să aduceți aceste lucruri ca dovezi ale mântuirii voastre, atunci vă spun, vă bazați pe visuri goale, pe o înșelăciune. Tot așa de bine puteți să clădiți un castel în aer, sau o casă pe nisip. Nu, cine crede în Hristos, crede în El, pentru că El a spus-o, și pentru că stă scris aici în Cuvântul lui Dumnezeu; el nu crede pentru că a visat așa și așa, sau pentru că a auzit o voce (a fost probabil cântecul unui pițigoi), sau pentru că el crede că a văzut un înger pe cer, în timp ce, ceea ce vedea putea să fie un nor de praf de o formă deosebită. Nu, noi trebuie să terminăm cu această dorință după semne și minuni. Dacă ele

au loc, suntem mulțumitori pentru ele, dacă nu avem, încredeți-vă simplu în Scriptură, care zice: »Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor« (Matei 12, 31). Nu vreau prin aceasta să rănesc o conștiință sensibilă, care a găsit probabil o mică mângâiere în astfel de minuni deosebite; dar vă spun simplu și sincer, chiar și atunci când unul sau altul se va simți rănit prin aceasta: vă atenționez cu toată seriozitatea, să nu vă bazați pe ceva, ce ați visat, ați văzut sau auzit. Cartea aceasta este Cuvântul statornic al mărturiei, »la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos« (2 Petru 1, 19). Încrede-te în Domnul, nădăjduiește în El cu răbdare, pune-ți toată încrederea în Acela, pe care El a pus toate păcatele tale, și anume numai în Hristos Isus, și astfel vei fi mântuit, cu sau fără vreuna din aceste minuni.

M-a întristat și m-a îngrozit, că unii creștini din acest oraș au căzut în această rătăcire, vrând să vadă semne și minuni. S-au strâns pentru adunări de rugăciune deosebite, ca să provoace o trezire spirituală; și pentru că oamenii nu au căzut leșinați și nu au gemut, nu s-au zbătut și nu au țipat, au crezut probabil că nu a avut loc nici o trezire. O, dacă am avea ochi, să vedem darurile lui Dumnezeu, așa cum Îi place Lui să le dea! Nu avem nevoie de acea trezire din nordul Irlandei; noi avem nevoie de trezire în toată puterea ei, dar nu sub acea înfățișare deosebită. Dacă Domnul o dă sub o altă formă, să ne bucurăm cu atât mai mult, că acele efecte deosebite asupra corpului nu se văd. Acolo unde Duhul Sfânt lucrează într-un suflet, ne bucurăm totdeauna de o adevărată pocăință, și dacă El este activ și în adunarea din orașul nostru, ne bucurăm să fim martorii Lui. Când inimile oamenilor se înnoiesc, ce contează dacă aceasta are loc în liniște? Dacă conștiințele oamenilor sunt trezite, ce contează dacă aceștia nu cad în leșin? Dacă ei găsesc pe Hristos, pe cine supără atunci, dacă ei nu zac nemișcați și inconștienți cinci sau șase săptămâni? Mulțumiți-vă fără semne și fără minuni. În ceea ce mă privește, nu mă supăr din cauza aceasta. Doresc mult să las lucrarea lui Dumnezeu să se desfășoare în felul lui Dumnezeu – o trezire adevărată și profundă; dar fără semne și minuni, căci cu siguranță ele nu sunt cerute de cei credincioși, ci ele vor fi numai batjocura celor necredincioși.

După ce am vorbit despre aceste două deficiențe, vrem să schițăm și pe cea de-a treia. Există deci și o a treia deficiență, de care ne lovim pe calea spre treapta cea mai înaltă a credinței, a încrederii; și aceasta este lipsa de atenție. Slujbașul împărătesc din textul nostru s-a interesat exact de ziua și ora când a avut loc însănătoșirea fiului său. Prin aceasta el a căpătat siguranța credinței. Dar noi nu suntem așa de atenți, cum ar trebui să fim, la acțiunea lui Dumnezeu. Înaintașii noștri credincioși obișnuiau să spună când ploua, Dumnezeu a deschis stăvilarele cerului. Când plouă astăzi, gândim, aburii norilor s-au condensat. Când au cosit fânul de pe câmpiile lor, obișnuiau să roage pe Domnul să poruncească soarelui să strălucească. Noi ne socotim probabil mai înțelepți, și considerăm că nu se merită să te rogi pentru astfel de lucruri, căci gândim, că ele vin de la sine în mersul naturii. Ei credeau, că Dumnezeu este în orice furtună, da, în fiecare nor de praf. Ei vorbeau de prezența lui Dumnezeu în toate lucrurile, noi însă vorbim despre ele ca legi ale naturii, ca și cum legile ar fi ceva, fără a exista cineva care să le aplice; ca și cum o forță tainică ar pune în mișcare toate elementele naturii. Noi nu obținem încrederea, pentru că nu luăm seama cu mare atenție. Dacă ați fi luat seama zi de zi la puterea divină, dacă ați fi luat seama la ascultarea rugăciunilor voastre, dacă v-ați fi notat în cartea aducerilor aminte ceva din acestea, dovezile de har ale lui Dumnezeu față de voi, cred că atunci ați fi ca acel tată, care a fost condus la convingerea deplină a credinței, pentru că el a luat seama, că ora, în care Isus i-a vorbit, a fost și ora însănătoșirii. Fiți veghetori, creștini! Cine ia seama la dumnezeire, nu va duce niciodată lipsă de ea, căci și ea ia seama la el.

De aceea feriți-vă de aceste trei deficiențe; de a deveni delăsători în rugăciune, de dorința după semne și minuni și de indiferența față de descoperirea căilor lui Dumnezeu.

III. Vin acum la a treia parte, și ultima, în care vă pun mai întâi pe inimă trei întrebări scurte cu privire la credința voastră.

Tu zici: „Eu am credință”. Este așa? Sunt unii oameni care zic, că ei au aur, și nu au; sunt mulți care cred că sunt bogați și sătui, și nu le trebuie nimic, și nu știu că sunt nenorociți, săraci, orbi și goi (Apocalipsa 3, 17). De aceea te întreb în primul rând: te face credința ta să te rogi? – dar nu rugăciunea unui om, care sporovăie ca un papagal, și se roagă ce a învățat pe de rost; ci ceri tu stăruitor și strigi, așa cum strigă și imploră un copil? Spui tu lui Dumnezeu nevoile tale și dorințele tale? Cauți tu fața Sa, și dorești harul Său? Omule, dacă trăiești fără rugăciune, ești un suflet lipsit de mântuire; credința ta este o amăgire și încrederea ta, pe care o scoți din ea, este un vis care te va prăvăli în abisul stricăciunii. Trezește-te! Trezește-te din ațipirea de moarte; căci cât timp ești mut în rugăciune, Dumnezeu nu te poate auzi. Nu poți trăi pentru Dumnezeu, dacă nu te rogi în cămăruța ta; cine nu cade pe genunchi pe pământ, nu va sta niciodată în cer pe picioarele sale; cine nu luptă aici cu îngerul, nu va fi lăsat niciodată de acest înger să intre acolo în cer. Știu că astăzi vorbesc unora care se sfiesc de rugăciune. Aveți timp destul pentru camera voastră de afaceri, dar nu aveți timp pentru cămăruța voastră. Serviciile divine scurte în familie vă sunt un lucru necunoscut; dar nu vreau să vă mai vorbesc mult despre acestea. Rugăciunea din inimă ați neglijat-o. Nu vă sculați câteodată dimineața la ora când trebuie să vă faceți planificarea și – vă împreunați mâinile? Desigur; dar unde este rugăciunea? Nici măcar cu ocazia rugăciunilor deosebite nu vă dați osteneala să luați parte. Rugăciunea este pentru voi ceva în plus, care vi se pare a fi prea înalt pentru voi, decât să vă dedicați ei. Cine dimpotrivă are adevărata credință în inimă, acela se roagă toată ziua. Nu vreau să spun că își împreună mâinile; dar tot timpul, când face cumpărături, când pune marfa pe stelaje, când este în camera de afaceri, inima lui găsește momente libere și se înalță spre inima Dumnezeului ei, și se reîntoarce înprospătată și întărită la afacerile lui și la relațiile cu semenii lui. Ah, acest oftat adânc – nu numai simpla umplere cu tămâie a altarului de tămâiere făcută dimineața, ci punerea de bucațele mici de tămâie pe tot parcursul zilei, ca tot timpul să fie ceva proaspăt, acesta este stilul de viață, și aceasta este activitatea intensă a credinciosului adevărat. Dacă credința voastră nu vă stimulează la rugăciune, atunci nu aveți nimic a face cu ea; lăsați-vă de ea, și Dumnezeu să fie alături de voi, ca să puteți s-o luați de la început.

Dar tu zici: „Eu am credință”. Vreau să te mai întreb un lucru. Te face credința aceasta să fi ascultător? Isus a zis slujitorului împărătesc: „Du-te!” și el s-a dus fără să dea vreo replică; cât de mult și-ar fi dorit el să rămână și să asculte pe Domnul – el a ascultat. Te face credința ta ascultător? În zilele noastre avem exemple de creștini de cea mai ciudată formă; oameni de o sinceritate neobișnuită. Am auzit de la oameni de afaceri, că ei cunosc mulți oameni, care nu se tem de Dumnezeu și nu văd pe cei care sunt deosebit de cumsecade și sunt corecți în umblarea lor; și pe de altă parte unii, care se consideră creștini, care nu sunt nesinceri, dar care se pot acomoda; nu sunt cai, dar în fiecare moment fac salturi laterale; par să nu fi observat momentul când aveau o plată scadentă; nu sunt regulați, nu sunt exacti; este adevărat – și de ce să ascundem ce este adevărat? – câteodată prindeți astfel de creștini, care fac afaceri murdare, și găsiți mărturisitori de religie care se fac de batjocură, așa că oamenii lumii îi vor batjocori. Domnii mei, vă dau astăzi mărturia mea ca slujitor al lui Dumnezeu, prea sincer, ca să răstălmăcesc Cuvântul pentru a place unui om: nu sunteți creștini, dacă în lucrurile de afaceri vă comportați sub demnitatea unui om cinstit. Dacă Dumnezeu nu va făcut cinstiți, atunci El nu v-a mântuit sufletul. Fiți siguri, că dacă puteți ajunge să fiți neascultători față de poruncile morale ale lui Dumnezeu, dacă viața voastră este dezordonată și neglijentă, dacă în discuțiile voastre alunecă cuvinte, de care s-ar rușina și un copil din lume, atunci dragostea lui Dumnezeu nu locuiește în inimile voastre. Nu cer desăvârșirea, dar cer cinstea; și dacă religia voastră nu va stimulat la rugăciune și râvnă în viața zilnică, dacă nu ați devenit cu adevărat o creatură nouă în Hristos Isus, atunci credința voastră este un cuvânt gol, o aramă sunătoare și un chimval zângănit (1 Corinteni 13, 1).

Vreau să vă mai pun o întrebare cu privire la credința voastră, și după aceea voi încheia. Tu zici „Eu am credință.” Te-a făcut credința ta o binecuvântare pentru familia ta? Scumpul Rowland Hill a spus odată în felul lui caracteristic, dacă un om ar deveni creștin, atunci câinele lui și pisica

lui vor deveni mai buni; și un alt om scump obișnuia să spună, că omul, care ar deveni creștin, s-ar îmbunătăți în toate privințele. Ar fi un soț mai bun, un slujitor mai bun, un tată mai bun decât a fost înainte, și dacă nu este așa, atunci teama lui de Dumnezeu nu este adevărată. Deci, scumpi frați creștini și surori creștine, v-ați gândit vreodată să deveniți o binecuvântare pentru casa voastră? Îmi va replica cineva: „Eu îmi păstrez religia mea pentru mine”? Nu fiți așa de fricoși, poate să vă fie furată; nu trebuie s-o țineți sub lacăt încuiat cu cheia; aceasta nu va alunga pe diavolul, ca să vină și să vi-o fure. Un om care poate să păstreze pentru sine teama lui de Dumnezeu, are așa de puțină din ea, că mă tem, că nu-i folosește la nimic și nu este spre binecuvântarea altora. Dar câteodată întâlniți pe acei părinți, sună ciudat, care par să nu se îngrijească deloc de mântuirea copiilor lor. Dorește ca băiatul lui să fie bine îngrijit și ca fiica lui să se căsătorească onorabil; dar dacă ei sunt mântuiți, aceasta nu le frământă capul. Desigur, tatăl merge regulat la biserică și aparține părtașiei creștine; și speră ca copiii lui să fie bine văzuți. Ei au binecuvântarea speranței lui – cu adevărat, o moștenire mare? – dacă el va muri, cu siguranță le va lăsa ca moștenire cele mai bune dorințe, fie ca ei să se îmbogățească din ele! Dar niciodată nu pare să fi fost preocuparea sufletului lui, dacă ei vor fi mântuiți sau nu. La o parte cu o astfel de religie! Aruncați-o la gunoi! Dați-o la câini, lăsați-o să fie arsă! Scoateți-o afară din tabără, căci este un lucru necurat. Nu este religiuina lui Dumnezeu. »Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință, și este mai rău decât un necredincios« (1 Timotei 5, 8).

Nu vă dați niciodată mulțumiți, frații mei în Hristos, până când toți copiii voștri nu sunt mântuiți. Aduceți aminte lui Dumnezeu de făgăduințele Lui. Făgăduința este pentru voi și copiii voștri (Faptele Apostolilor 2, 39). Cuvântul grecesc nu se referă numai la copii, ci la copii, nepoți și toți urmașii voștri, majori sau minori. Nu încetați să vă rugați cu ardoare, până când nu numai copiii voștri, ci și nepoții voștri, dacă aveți, nu devin mântuiți. Astăzi stau aici ca dovadă, că Dumnezeu nu este necredincios făgăduințelor Lui. Pot să privesc înapoi la patru sau cinci generații și constat că I-a plăcut lui Dumnezeu să asculte rugăciunile bunicului bunicului meu, care s-a rugat permanent lui Dumnezeu, ca toți urmașii lui, până la ultimul membru de familie, să umble înaintea Lui, și Dumnezeu nu a lăsat casa niciodată să devină pustie, ci a fost o plăcere, unul după altul să se întoarcă la Domnul din teamă și dragoste pentru Numele Lui. Fie ca și la voi să fie tot așa: și dacă vă rugați pentru aceasta, nu vă rugați altceva, decât ceea ce Dumnezeu S-a obligat prin făgăduința Sa să vă dea. El nu poate să vă rețină pe nedrept sufletele voastre și ale copiilor voștri, ci trebuie să asculte rugăciunea credinței voastre. „Ah”, va zice cineva, „nu știți ce fel de copii am eu.” Nu, prieten scump, dar un lucru știu, dacă ești creștin, sunt copii pe care Dumnezeu i-a făgăduit ca binecuvântare. „Dar ei sunt așa de ciudați, că mi se rupe inima.” Atunci roagă pe Dumnezeu să le frângă inima, atunci ei nu-ți vor mai frânge inima prin faptele lor. „Dar ei îmi vor coborî perii albi cu durere în mormânt”. Atunci roagă pe Dumnezeu, să le umple ochii cu lacrimi spre rugăciune și implorare, și spre cruce, și atunci nu te vor mai coborî în mormânt. „Dar”, ziceți voi, „copiii mei au inima împietrită.” Privește în propria-ți inimă. Tu crezi, că ei nu pot deveni mântuiți: privește înapoi la tine însuși; Cel care te-a mântuit, poate să-i mântuiască și pe ei. Du-te de te roagă și spune: »Doamne, nu Te voi lăsa până nu mă vei binecuvânta« (Geneza 32, 26); și dacă copilul tău este pe moarte, și așa cum crezi tu, în momentul când trebuie să fie condamnat din cauza păcatelor lui, roagă-te cu insistență, ca slujitorul împărătesc: „Doamne, vino până nu moare micuțul meu, și mântuiește-l, din pricina harului Tău” O, da, Tu Cel care locuiești în cerurile preînalte, nu vei face pe poporul Tău de rușine. Departe de noi gândul, să visăm, că Tu ai uitat făgăduințele Tale. În numele întreg poporului Tău punem solemn mâna pe Cuvântul Tău și Îți aducem aminte de făgăduințele Tale. Tu ai spus, că harul tău va fi din veșnicie în veșnicie peste cei care se tem de Tine; și îndurarea Ta peste copiii copiilor lor, pentru cei ce păzesc legământul Tău (Psalmul 103, 17-18). Tu ai spus, că făgăduința este pentru noi și copiii noștri (Faptele Apostolilor 2, 39). Doamne, Tu nu vei părăsi legământul Tău; astăzi ne sprijinim cu credință sfântă pe Cuvântul Tău: »Fă, așa cum ai spus!« (Geneza 18, 5).